

## Hồi thứ ba mươi

## Thần Công chấn động trời Tây

Đường đi Thiên Trúc gian nan vạn khổ, các khách thương buôn có hàng hóa công kèn nhiều khi mất cả nửa năm mới tới. Đất nước thì nhỏ bé mà nơi đâu cũng có Thiên Viện, nửa số người đi lại đều là tăng nhân, nếu kể về phong tục hay sinh hoạt thì hủ lậu hơn Trung Nguyên rất nhiều. Kinh đô của Thiên Trúc lúc bấy giờ là Trác Chiêm, Âu Trường Quân hỏi thăm các thương gia Trung Quốc thì được biết A Lạp Thiên Viện và Tiểu Lôi Âm Thiên Viện đều xây dựng ở đó, chàng chỉ mất hơn hai tháng đường trình nên ngày hẹn ước còn lâu, thông thả đi thăm thú các nơi, hiện tại đã có số vàng bạc lấy được trong “Hậu Đình Tiên Cốc” thì vấn đề chi phí không phải lo lắng tí nào. Thiên Trúc cũng ăn Tết Nguyên Đán như người Trung Nguyên nhưng không lấy làm trọng do đó đã là tháng chạp mà sinh hoạt vẫn bình thường. Âu Trường Quân chú ý thấy có rất nhiều võ lâm cao thủ lần lượt tụ họp về đây đủ loại hạng người khác nhau có cả mấy người thuộc Tiểu Quốc Điều Chi, da nâu mắt đen như người Thiên Trúc nhưng có lỗ mũi rất cao sở dĩ chàng biết đó là những võ lâm cao thủ nhờ chỗ họ có mang võ khí, nhiều loại rất lạ lùng và chưa xuất hiện ở Trung Nguyên bao giờ. Âu Trường Quân đã dùng đến chiếc mặt nạ da người giả làm Bệnh Thư Đình cho nên không bị dòm ngó nhiều chứ bất cứ thiếu niên nào lạ mặt đến đây đều có người âm thầm để ý. Điều này khiến Âu Trường Quân than thầm “Cái chức Võ Lâm Minh Chủ Thiên Trúc của ta có lẽ chưa được ai chấp nhận, chỉ xuyên qua thái độ cũng đủ hiểu họ thiếu tôn trọng mình rồi, hỡi ôi, muốn hoàn thành tâm nguyện của Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật không phải là chuyện dễ dàng đâu”. Tuy nhiên tư ái khiến cho chàng rất phấn chấn quyết không thu phục được toàn thể võ lâm Thiên Trúc thì cũng tạo thành một tiếng vang kinh thiên động địa để đời chơi. Một hôm chàng vào một tửu quán thì nhận ngay ra hai người Trung Nguyên, chắc có lẽ là thương gia nên diện mạo lạnh lợi và đầu dài nắng mưa. Âu Trường Quân bèn đi tới vái chào và lên tiếng:

- Tại hạ họ Lý ở Doanh Châu nhờ nhị vị chỉ dùm đường lối đi đến Lam Châu Thiên Viện được không?

Hai thương gia nhận ra chàng là người Trung Nguyên thì tươi cười kéo ghế mời ngồi:

- Tại hạ họ Phòng còn huynh đài đây họ Nguyên đều là chung quê quán ở huyện Cùng Lai, Tứ Xuyên, chẳng hay Lý huynh đệ đến Thiên Trúc để buôn bán gì vậy?

Nguyên thương gia thẳng tính hơn xen vào trả lời luôn:

- Bọn tại hạ đi lại ở đây rất nhiều nhưng chưa hề nghe tên Lam Châu Thiền Viện bao giờ.

Âu Trường Quân vờ như giật mình, bịa chuyện để nói:

- Chết rồi, nếu thế thì làm sao tìm ra thúc phụ được, hiện tại hạ có buôn bán gì đâu, chủ ý là đi tìm ra người mà thôi.

Câu chuyện cứ thế kéo dài lúc Âu Trường Quân ngỏ ý quyết xông pha đi tìm thi Phòng thương gia hạ giọng khuyên:

- Lý huynh đệ nên chờ năm bữa nửa tháng rồi hẵng tiến hành bởi vì hiện nay giới võ lâm Thiên Trúc đang có sự cố rất trọng đại, tại hạ e rằng người lạ sẽ bị để ý lắm đấy.

Âu Trường Quân bắt chước hạ giọng nói nhỏ:

- Thật ra tại hạ cũng là người có võ công, tò mò muốn hỏi Phòng huynh có biết sự cố này ra sao không?

Phòng thương gia liếc mắt một vòng, tửu quán không còn ai khác vả lại được xây dựng bằng vách đất rất kín đáo nên yên tâm nói:

Tại hạ không dò hỏi nhưng việc này lớn lao vô cùng bởi vì ai cũng biết cả, hình như toàn bộ cao thủ võ lâm Thiên Trúc không chịu ủng thuận cái gì đó, họ kéo về A Lạp Thiền Viện rất đông. Trước sau gì cũng sẽ xảy ra náo nhiệt, lúc đó chúng ta biết rõ ngay.

Âu Trường Quân chủ yếu muốn tìm hiểu xem phản ứng của võ lâm Thiên Trúc ra sao đối với một người Trung Nguyên được tôn xưng làm Minh Chủ, xuyên qua lời họ Phòng nói thì thừa hiểu mình còn phải vất vả đối phó nhiều may ra mới thu phục toàn bộ được, chàng ngậm thở dài, cùng với hai thương gia trò chuyện một hồi rồi mới từ giả trở về khách sạn. Từ hôm đó trở đi Âu Trường Quân tìm nơi vắng vẻ chuyên tâm ôn tập lại võ công cho thật thuần thục quyết không để giới võ lâm Thiên Trúc coi thường.

Thời gian qua lại như thoi đưa, ngày rằm tháng chạp đã đến. Âu Trường Quân ăn vận rất lịch sự rồi nhắm hướng A Lạp Thiền Viện đi thẳng. Dọc đường Âu Trường Quân gặp rất nhiều nhân vật trong võ lâm lũ lượt kéo về A Lạp Thiền Viện, có một số đứng rải rác nghe nhĩ cổ hoặc mắt láo liên nhìn mặt từng người, có lẽ họ là người của Minh Luân Thần Tăng phái đi đón chàng. Người Thiên Trúc không có kỹ xảo chế tạo mặt nạ da người nên chẳng sao khám phá ra chàng được. Âu Trường Quân thấy A Lạp Thiền Viện đứng sững trước mặt mới đi lẩn vào phía sau một gốc cây to, trong nháy mắt đã tháo bỏ chiếc mặt nạ da người, ung dung đi tiếp. Hôm nay cánh cổng đỏ chói của A Lạp Thiền Viện mở hoác ra, có đến mấy chục tăng nhân đứng thành hai hàng chạy suốt khoảng

sân rộng, nền lót bằng đá màu xanh thẫm. Âu Trường Quân vừa đến cách cánh cổng mấy trượng thì có tiếng hô lớn rồi Minh Luân Thần Tăng cùng với mấy vị Hoạt Phật biết tiếng Trung Quốc thông thả bước ra cùng với âm thanh chiêng trống náo bạt âm ỉ vang lên. Dích thân Minh Luân Thần Tăng ra nghinh đón chứng tỏ ông ta rất trân trọng chàng nhưng cũng chính vì điều này mà mấy trăm nhân vật võ lâm Thiên Trúc lấy làm bất mãn xi xò bàn tán hoặc la ó om sòm. Âu Trường Quân giữ đúng nghi vệ một vị Minh Chủ, chờ cho Minh Luân Thần Tăng chào trước mới đáp lễ, sau đó tới lượt mấy vị Hoạt Phật cung kính vái chào. Nghi thức diễn ra mà không có sự tung hô chứng tỏ Minh Luân Thần Tăng chưa dám chắc chắn việc tôn xưng hôm nay đã thành công. Âu Trường Quân tươi cười sóng vai Minh Luân Thần Tăng đi hết hàng rào người, lão Thần tăng nhìn thẳng trước mặt, nói mau:

- Số Thiên Viện phản đối rất nhiều, Minh Chủ Phải cẩn thận một chút.

Âu Trường Quân trả lời “Được rồi” nho nhỏ, âm thanh chiêng trống ồn ào che lấp liền, chỉ mỗi mình Minh Luân Thần Tăng đi sát bên là nghe được mà thôi. Đến mức độ Minh Luân Thần Tăng phải lén lút nhắc nhở thì tình thế cực kỳ gay go, ngày hôm nay A Lạp Thiên Viện sẽ biến thành bãi chiến trường trời đất sâu thẳm là không thể tránh được. Cả hai đi hết hàng rào người thì có một bàn hương án chặn ngang, Minh Luân Thần Tăng nói với chàng:

- Đây là linh vị Tổ sư sáng lập ra A Lạp Thiên Viện, thiếu hiệp để “Xá lợi Phật bài” cho mọi người chứng kiến đi.

Âu Trường Quân làm lễ trước linh vị xong liền thò tay vào ngực lấy “Xá Lợi Phật bài” ra đưa cao lên khỏi đầu, lập tức hàng trăm tiếng reo hò vùng lên như sấm dậy. Vì là tiếng Thiên Trúc nên Âu Trường Quân hoàn toàn không hiểu đây là sự vui mừng hay phẫn nộ, chàng cũng không tiện hỏi Minh Luân Thần Tăng nên lẳng lặng đưa chiếc Phật Bài vào một cái giá đã để sẵn từ trước. Âm thanh reo hò vẫn vang động khiến Minh Luân Thần Tăng phải đưa tay ra hiệu cho chàng tiến lên một hàng ghế đặt một bên bàn hương án, nơi đây có một chiếc ghế chạm trổ hoa văn rất cầu kỳ và có cẩn mấy chục viên ngọc bích to bằng trái trứng, phía trên thành ghế cẩn ngọc trai thành mấy chữ Phạn ngoằn ngoèo. Minh Luân Thần Tăng mời Âu Trường Quân ngồi vào chiếc ghế nhỏ hơn ở bên cạnh chiếc ghế này, chàng tưởng đâu ông ta sẽ ngồi vào đó, chẳng dè ông ta lại ngồi vào chiếc ghế giống như của chàng nhưng đặt ở phía tay trái, thành ra hai người ngồi hai bên. Tiểu Diện Hoạt Phật được cất cử làm người thông dịch nên ngồi cạnh Âu Trường Quân, chàng vội hỏi luôn:

- Chắc là còn vị nào chưa đến nên mới bỏ trống ghế này phải không?

Tiểu Diện Hoạt Phật có vẻ lo lắng nhưng diện mạo trời ban vẫn giống như đang cười, trầm giọng trả lời:

- Lão tăng mong rằng thiếu hiệp sẽ được ngồi vào đó, nó chẳng dành cho ai ngoài Minh Chủ võ lâm ra.

Âu Trường Quân cười nhạt, trong lòng hơi có chút tự ái:

- Hóa ra A Lạp Thiền Viện cũng chưa công nhận tại hạ phải không?

Tiểu Diện Hoạt Phật lắc đầu đang tính nói cái gì đó thì từ phía sau một hồi tù và lẫn chiêng trống vang lên lẫn át toàn bộ âm thanh trong sân, quần hào tăng chúng tham dự đều im lặng hẳn. Lúc đó Minh Luân Thần Tăng mới đứng lên nói đồng đặc một hồi, Tiểu Diện Hoạt Phật lập tức thông dịch liền:

- Từ khi Tiểu Lôi âm Thiền Viện xảy ra cố sự, Viên Nhữ Đại Hoạt Phật phải lưu lạc thì Võ lâm Thiên Trúc như rấn mất đầu, càng lúc càng chia năm xẻ bảy. Riêng phần A Lạp Thiền Viện rất quan tâm tới tương lai võ lâm Thiên Trúc do đó mới xuất lực sang Trung Nguyên tìm kiếm “Thanh Hoa Bí Lục” mong rằng nhờ đó để làm hiệu lệnh thống nhất thay cho “Xá Lợi Phật Bài”, Ngờ đâu A Nan Đà Phật Tổ độ trì một cách nhiệm màu cho cả hai báu vật này dồn cả vào một người, đó là Âu Trường Quân thiếu hiệp. Lão tăng đã có thử thách và công nhận chính xác “Thanh Hoa Bí Lục” nên tổ chức đại hội võ lâm ngày hôm nay để chúng ta quyết định tôn xưng chức Minh Chủ Võ Lâm.

Minh Luân Thần Tăng ngưng một giây rồi trầm giọng hỏi lớn:

- Người nào có ý kiến dị nghị về “Xá Lợi Phật Bài” thì lên tiến g đi.

Ông ta hỏi luôn ba lần, tuyệt đối chẳng có ai lên tiếng bởi vì “Xá Lợi Phật Bài” tỏa hào quang rực rỡ, cách xa mười trượng cũng biết ngay là chân báu vật. Minh Luân Thần Tăng hắng giọng một cái, hình như lựa lời kỹ càng mới hỏi tiếp:

- A Nan Đà Phật Tổ đã chọn lựa Âu Trường Quân thiếu hiệp để giao phó trọng trách, nếu không có ai phản đối thì chúng ta cử hành Đại Điều tôn xưng, còn có ý kiến khác thì cứ thẳng thắn nêu ra để quần hào bình luận.

Lần này đa số đều lên tiếng, mỗi người một câu khiến cho hiện trường hỗn loạn vô cùng, Tiểu Diện Hoạt Phật không sao phiên dịch nổi, Minh Luân Thần Tăng giơ tay một cái, tiếng tù và, tiếng chiêng trống lại nổi lên, lúc đó mới vãn hồi lại được, ông ta trầm giọng nói:

- Ở đây có Ân Trường thiếu hiệp đại diện cho ỗ lâm giang hồ Trung Nguyên các vị mất trật tự như thế không sợ làm trò cười cho người khác sao. Lão tăng đề nghị lần lượt

từng thiền viện đề cử người nêu ý kiến, chỉ cần ngắn gọn vài câu thôi, đừng làm mất thời gian nữa.

Hiện trường lại xì xào hỗn loạn nhưng không đến nổi to tiếng lắm đột nhiên có một tăng nhân diện mạo đen xì bước ra chiếc Lương nha sạn rất nặng động xuống nền đá đánh “bình” một cái rồi mới oang oang lên tiếng:

- Tại hạ là Đà Phương Đơn đại diện cho Di Lạc Thiền Viện quyết không thể để người Trung Nguyên ra hiệu lệnh cho chúng ta được...tiểu tử kia tìm ra “Xá Lợi Phật Bài” thì đưa cho hần mấy trăm cân vàng để đổi chác là xong.

Thải độ tên Đà Phương Đơn này hống hách vô cùng, trước mặt Minh Luân Thần Tăng mà hần tỏ ra vô lễ như vậy thì có coi Âu Trường Quân ra gì. Tiểu Diện Hoạt Phật sẵn có ác cảm nên dục rất sát từng âm từng chữ khiến ho Âu Trường Quân ngấm ngấm tức giận tuy vậy vẫn cố giữ diện mạo bình tĩnh bởi vì mới có một chút đã phát tác thì mất tư cách của Minh Chủ đi. Tiếp theo có Tăng Càn Đầu Đà đại diện cho Diệu Chân Thiền Viện, Lão Già Nam đại diện cho Xích Thiện Đại Tự, Khắc Nhã đại diện cho Mật Tông Thiền Viện cũng tiến ra, thủy chung đều nêu lý do chàng là người Trung Nguyên để bài bác. Đây là ba Thiền Viện lớn gần gần A Lạp Thiền Viện, còn lại là những Thiền Viện hay Am Tự nhỏ Âu Trường Quân nhớ không xuể. Những âm ỨC đã nói ra thì tiếng bàn tán cũng bớt dần, lúc đó một tăng nhân tóc vàng hoe mới tiến lên vái chào Âu Trường Quân, chàng rất ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu đáp lễ. Tăng nhân này trạc bốn mươi, mặc áo cà sa giống như tăng nhân Trung Nguyên nhưng lại giữ mái tóc khiến cho thoát đầu Âu Trường Quân không thể tin được đó là người tu hành. Tăng nhân lạ đời này chào chàng xong mới tiến ra nói:

- Tại hạ là Minh Hùng, cháu họ ba đời của Viên Nhữ Đại Hoạt Phật, hiện nay chấp chưởng chức vụ Thủ Tòa Tiểu Lôi Âm Thiền Viện xin được trình bày ý kiến của mình. Cứ theo lời của Minh Luân Thần Tăng thì Âu Trường thiếu gia hội đủ điều kiện để làm Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc thật, Phật Tổ đã xui khiến cơ duyên thì chúng ta không nên cưỡng ép chống lại, người Trung Nguyên cũng đều là chúng sanh cả, có gì mà phải phân biệt. Tại hạ chỉ thắc mắc không biết Âu Trường thiếu hiệp có xử dụng thần công của Thiên Trúc và có đủ đạo đức cũng như võ công để chấp chưởng chức vụ hay không vậy thôi. Dương nhiên là Minh Chủ thì võ công phải là vô địch, tại hạ nói tóm lại nhân dịp tụ hội này bất cứ ai có võ công cao nhất là được ngồi vào ghế Minh Chủ liền.

Lời nói của Minh Hùng được nửa số tán thành nhưng thực ra chỉ là nhân số của Tiểu Lôi Âm và A Lạp Thiền Viện mà thôi, rõ ràng là hai Thiền Viện này có tầm quan trọng vô cùng. Minh Luân Thần Tăng thở dài liếc Âu Trường Quân tỏ ý lo ngại cho chàng, hào tâm

tráng chí nổi dậy chàng thông thả đứng lên, dùng thần công “Thông Huyền Như Lai” vận vào tiếng nói để nó vang động khắp sân:

- Tại hạ là người của võ lâm Trung Nguyên đứng ra chẳng nên dính líu tới việc này, song đã ước thệ trước di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì phải giữ cho trọn, sau này sẽ truyền lại cho người Thiên Trúc. Vì vậy bất cứ thách thức nào tại hạ cũng đáp ứng hết và tuyệt đối không dùng võ công của Trung Nguyên để tỉ thí. Trước khi tỉ đấu, tại hạ có một lời mong chư vị lưu tâm cho, đó là chỉ nên phân cao thấp chứ đừng nóng giận đả thương lẫn nhau. Tại hạ được hân hạnh tiếp ai trước đây?

Minh Luân Thần Tăng vội dừng dậy nói luôn:

- Đã là người trong võ lâm thì việc tỉ đấu không sao có thể tránh khỏi, Âu Trường thiếu hiệp đức độ từ bi đã nói như vậy chúng ta có thể noi theo. Lão tăng cất cử Tiểu Diện Hoạt Phật làm người can gián và thông dịch, bất cứ ai quá tay thì có quyền ra can trở luôn.

Đã giao đấu mà còn hạn chế thì đa số đều không thích thú, nhao nhao lên phản đối khiến Minh Luân Thần Tăng ngao ngán vô cùng. Âu Trường Quân vội xua tay nói to:

- Tại hạ nói chủ ý dừng nên cổ tình đánh giết chứ thế nào cũng phải có chút động chạm, các vị cứ việc thẳng tay đi tại hạ thừa sức bảo vệ mình.

Âu Trường Quân nói xong liền giở “Ảo ảnh pháp” ra bước luôn, thân ảnh của chàng chợt biến mất và Minh Hùng bất ngờ thấy ai đang vỗ vai mình một cái, hấn xoay người thì kinh hoảng đến đờ cả người ra, Âu Trường Quân đang cười hì hì và đứng sát lưng hấn chừng một gang tay, nếu giao đấu thực sự có lẽ Minh Hùng đã mất mạng mà chẳng biết tại sao rồi. Cả hiện trường có tới mấy trăm người mà chẳng ai nhìn rõ được chàng chuyển động như thế nào khiến cho một số nhất gan phái rùng mình sợ hãi, một số khác ngấm ngầm chắc lưỡi ứng thuận trong lòng liền. Âu Trường Quân thông thả trở lên vị trí cũ rồi lớn tiếng nói:

- Thân pháp vừa rồi là “Thông Huyền Biến Thuật” trong “Tiểu Như Lai mật kinh”, tại hạ sẽ không dùng nó để tấn công đâu, chỉ trừ trường hợp khẩn cấp mới sử dụng để tránh né, do đó quý vị tha hồ mà thi thố tận tình.

Minh Hùng đã trấn tĩnh lại, bước tới vái chào Âu Trường Quân:

- Quả nhiên Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật không lầm lẫn tí nào, đứng ra tại hạ thân phận thấp kém đâu dám cùng thiếu gia tỉ thí nhưng như vậy quần hào lại cho là chúng ta cùng một nhà binh vực nhau thì sao. Tại hạ xin tỉ đấu trận đầu, mong thiếu gia nường tay cho.

Âu Trường Quân thấy Minh Hùng có vẻ kính trọng mình thì tươi cười đỡ lời:

- Mao huynh đệ khởi phải rào đón, chúng ta bắt đầu luôn đi.

Minh Hùng gật đầu rồi rút trng túi ra năm cái lục lạc tròn màu sắc khác nhau tượng trưng cho Ngũ hành (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ) hất nhồi một cái lập tức năm cái lục lạc này kêu leng keng rất vui tai đồng thời cứ nhảy vòng từ tay này qua tay kia giống như người đang làm xiếc vậy. Minh Hùng quát lớn một tiếng lục lạc màu đỏ liền vút bay ra khỏi tay nhắm ngực Âu Trường Quân đánh tới. Có lẽ Minh Hùng chủ ý đề chàng kịp sửa soạn nên dùng tốc độ rất chậm, chàng ung dung lách người sang một bên để cho nó bay vút qua người. Minh Hùng dùng chân khí để điều khiển nên cái lục lạc này đột nhiên quanh trở lại rất mau, uy hiếp huyết Thần Đường sau lưng liền. Đương nhiên Âu Trường Quân tránh được dễ dàng, lúc đó Minh Hùng mới quát lớn một tiếng cả năm cái lục lạc đều bay ra nhanh như chớp mỗi cái có một âm điệu lớn nhỏ khác nhau tạo thành một chuỗi âm thanh rất kỳ lạ. Minh Hùng sử dụng năm cái lục lạc này đánh thắng biết bao nhiêu cao thủ ở Thiên Trúc bởi vì ngoài cách điều khiển biến ảo, âm thanh của nó khiến địch thủ không thề nghe rõ được hơi gió đang bay, năm màu sắc sặc sỡ đan nhau chủ yếu làm loạn nhãn lực đối phương cũng góp phần trong việc thủ thắng rất nhiều.

Âu Trường Quân dùng bộ pháp khinh linh tránh né thừa sức nhưng như vậy hóa ra kém cỏi hơn Minh Hùng sao, do đó khi Minh Hùng vận dụng năm cái lục lạc tứ hướng đánh vào thì chàng không thềm tránh né nữa. Âu Trường Quân vòng tay một cái, chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” tỏa ra chung quanh rồi tùy theo vị trí từng cái lục lạc mà xử lý. Cái nào bị chân khí của chàng đánh bật ra thì kêu “choang” rất lớn cái nào có âm thanh nhỏ hơn tức là đã bị đẩy chéo đi hướng khác rồi. Minh Hùng hai tay co giắt để điều khiển năm cái lục lạc bay vòng trở lại hất lên tiếng nói xi xò một hồi Tiểu Diện Hoạt Phật đứng ngoài vội la lên:

- Thiếu hiệp cẩn thận, bây giờ Mao hành giả mới bắt đầu dùng chân khí tấn công đấy.

Âu Trường Quân gật đầu, Minh Hùng dùng năm cái lục lạc này chẳng qua để làm lóa mắt, phân tâm địch nhân còn thực sự vẫn là chưởng pháp mà thôi. Minh Hùng lúc đó đã bắt đầu đưa song chưởng ra, năm cái lục lạc bay tới đâu nghĩa là chưởng lực đang tới đó. Âu Trường Quân muốn làm khiếp đảm quần hùng nên chờ cho năm cái lục lạc còn cách người mình một thước mới đưa song chưởng lên chống đỡ. “Thông Huyền Như lai Thần Công” bành trướng rất mau lập tức ngăn chặn năm cái lục lạc đứng khựng một chỗ, nó vẫn bị chân khí của Minh Hùng thúc đẩy nên xoay tít và phát ra tiếng rít rợn người. Càng lúc tiếng rít của nó càng cao thủy chung vẫn xoay chuyển một chỗ chứ không tiến thêm nhột phân nào cả. Đây là Âu Trường Quân cố ý để quần hào xem mãn

nhấn trước khi phản công, thấy đã vừa đủ chàng liền cười tủm tỉm tỏ vẻ ung dung như ngấm ngấm vận chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công”. Năm cái lục lạc từ từ giảm âm thanh rít rít giống như người bị nghẹn, chậm chậm bay ngược trở lại khiến cho Minh Hùng kinh hãi, hấn dậm chân một cái lập tức tóc vàng hoe tua tủa dựng đứng lên như bàn chông. Âu Trường Quân còn đang kinh ngạc thì Tiểu Diện Hoạt Phạt đã la lớn:

- “Thiên hà cân lực pháp”

Thì ra Minh Hùng ngoài võ công còn luyện thêm được một môn tăng lực gọi là “Thiên Hà Cân Lực”, mỗi khi cần vận động lập tức mái tóc vàng hoe dựng đứng lên như có từ trường vậy. Chân khí tiên thiên trong trời đất sẽ do đó mà thâm nhập Bách Hội Huyệt, nội lực nhờ vậy được tăng cường thêm mấy phần nữa. Hiện tại bất đắc dĩ Minh Hùng phải xử dụng tới mật pháp này quả nhiên năm cái lục lạc đã từ từ chuyển động về phía Âu Trường Quân. Chàng cười nhạt chỉ cần vận thêm một thành công lực nữa, lập tức năm cái lục lạc này kêu lên rảng róc rồi trở về vị trí cũ liền, nếu chân khí của Minh Hùng mạnh hơn tí nữa thì nó đã bị vỡ nát rồi. Âu Trường Quân thấy tình thế kéo dài thừa đủ cho quần hào Thiên Trúc phân biệt ai cao ai thấp nên vận sức một cái, năm chiếc lục lạc vọt nhanh như tên bắn nhằm ngực Minh Hùng mà công kích. Toàn bộ chiến trường đồng thanh rú lên một tiếng, chính Minh Hùng cũng tự biết không sao tránh kịp nên thở dài nhắm mắt chờ chết, quả là gây ông đập lưng ông hấn đã nhắm mắt nhưng tai nghe âm thanh “ồ” một tiếng như sấm động và chẳng thấy mình bị thương thì vội vàng mở mắt ra. Đã định chịu chết dưới tay địch thủ thì tâm thần thư thái không sợ hãi tí nào, Minh Hùng mở mắt ra mới thật sự sợ đến mất cả hồn vía bởi vì năm cái lục lạc của mình hiện tại xoay tít và chỉ cách phần ngực chừng hai phân mà thôi, hấn tự nhiên phản xạ bước trái để tránh né, ngờ đâu năm cái lục lạc này vẫn đeo theo như hình với bóng. Minh Hùng liền nghiêng răng nhảy qua phải một bước, đầu óc càng thêm hoảng hốt tột độ bởi vì thủy chung không sao rời bỏ được năm cái lục lạc quỷ quái này. Âu Trường Quân không có ý đùa giỡn tí nào, cách thức điều khiển chân khí phải chính xác từng phân từng li một, chỉ sai lầm nửa ngón tay là phạm vào da thịt của Minh Hùng liền. Quần hào Thiên Trúc người nào cũng hồi hộp theo dõi cho nên hiện trường im lặng như tờ, con ruồi bay vẫn có thể nghe tiếng được. Đột nhiên Âu Trường Quân đứng thẳng người hai tay hoa một cái, năm cái lục lạc rít lên vo vo rồi chia làm năm hướng bay vòng trở lại người chàng giống như năm cánh hoa ngũ sắc. Năm cánh hoa này có một tụ điểm rất lạ là bàn tay của Âu Trường Quân đang xòe ra, âm thanh rít vo vo vừa tắt hấn thì mọi người đã thấy năm cái lục lạc nằm gọn trong lòng bàn tay chàng rồi. Âu Trường

Quân cười tùm tùm bước tới đưa trả lục lạc cho Minh Hùng giữa tiếng reo hò rầm trời của quần hào Thiên Trúc:

- Võ khí của Mao huynh đệ kỳ lạ thực, nếu tại hạ không có “Thanh Hoa Bí Lục” thì chống chọi sao nổi.

Minh Hùng không biết tiếng Trung Quốc nên ngần người ra, rốt cuộc Tiểu Diện hoạt Phật phải chạy lại nói một câu, lúc đó hấn mới hoàn hồn trả lời:

- Không dám, Minh Chủ khen quá đấy thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phật không lỡ cơ hội lớn tiếng hô bằng hai thứ ngôn ngữ:

- Tiểu Lôi âm Thiên Viện, chấp chương nhân Minh Hùng đã công nhận Âu Trường thiếu hiệp là Minh Chủ rồi.

Trong lúc quần hào náo loạn bàn tán thì Minh Hùng cứ đứng ngẩn ngơ như người mất hồn, tuy nhiên hấn bản tính rất đứng đắn, đã nói thì quyết chẳng nuốt lời nên vội trấn tĩnh lại, chậm rãi bước tới vái Âu Trường Quân một cái rồi hô to:

- Minh Hùng thuộc hạ xin ra mắt Thủ Tòa Tiểu Lôi Âm Thiên Viện truyền nhân, Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc.

Lời tôn xưng dài dòng của Minh Hùng khiến toàn thể quần hào càng náo loạn hơn nữa, xen lẫn là hàng trăm tiếng vỗ tay hoan hô của chúng tăng hai Thiên Viện chủ chốt Tiểu Lôi Âm và A Lạp khiến cho hiện trường bị kích động đến tột độ. Minh Luân Thần Tăng vui mừng chạy đến cầm tay chàng lắc mấy cái tỏ ý khen ngợi rồi đồng thanh nói to:

- A Lạp Thiên Viện và Tiểu Lôi Âm đã có cùng ý kiến, còn lại huynh đệ nào muốn chứng nghiệm võ công Âu Trường Minh Chủ thì cứ bước ra đi, chúng ta xong việc lập tức sẽ cử hành đại điển tôn xưng liền.

Minh Luân Thần Tăng nói câu này rất khéo, gần như đưa vào tình thế đã hoàn tất khiến cho ai táo gan lắm mới dám đứng ra chống đối, làm địch nhân của hai Thiên Viện chủ chốt này thì chẳng vui vẻ chút nào. Quần hào Thiên Trúc nhốn nháo vô cùng, đương nhiên còn một số Thiên Viện không bằng lòng nhưng chần chờ chưa muốn ra mặt ngay. Đột nhiên một tăng nhân diện mạo đen xì tay cầm lang nha sạn bước ra, chính là Đà Phương Đơn ở Di Lạc thiên viện vừa rồi.

Quần áo hấn tuy vẫn là cà sa nhưng màu nâu sậm và có chút thêm dải lụa đỏ quanh lưng chứng tỏ khác lạ hơn các môn phái khác, có lẽ đã pha với Hỏa thần giáo hay Bối hỏa giáo của Ba Tư, nội màu da đen xì cũng đã có sự lai tạp về nguồn gốc rồi. Đà Phương Đơn trầm giọng nói:

- Âu Trường thiếu hiệp võ công cao siêu rất xứng đáng làm Minh Chủ cả Thiên Trúc lẫn Trung Nguyên, chỉ tiếc rằng không phải là người Thiên Trúc mà thôi. Âu Trường thiếu hiệp, tại hạ hỏi một câu này, tại sao thiếu hiệp không đứng ra làm Minh Chủ Trung Nguyên thì có hay hơn không, đất Thiên Trúc nhỏ bé có đáng gì đâu?

Giọng lưỡi Đà Phương đơn mềm mỏng và lịch sự lại chừng tỏ hấn đã có kính nể chàng nửa phần rồi.

Âu Trường Quân nghiêm sắc mặt, đồng dạc trả lời:

- Chức Minh Chủ Trung Nguyên từ hai chục năm nay ở trong tay Phương tiên bối rất xứng đáng, tại hạ tuổi trẻ kinh nghiệm ít ỏi sao dám treo đeo như thế. Còn về chức Minh Chủ Thiên Trúc chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, tại hạ chẳng bận tâm tới nhưng thật sự đã trót thề trước linh vị Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì phải hoàn thành cho đến cùng, mong rằng Đà tiên bối hiểu cho.

Minh Luân hần Tăng lắc đầu mấy cái chen lời vào:

- Đà chân nhân phân biệt người Trung Nguyên hay Thiên Trúc là một cái lầm rất lớn, lão tăng nói không ngoa ngôn hay có ý khích bác đâu, chân nhân còn chấp chương nhiều đấy.

Đà Phương đơn tức giận hỏi lại:

- Sao gọi là chấp chương được, võ lâm giang hồ có phải đạo giáo đâu.

Minh Luân Thần Tăng thở dài vẫn ôn hoà giải thích:

- Võ lâm giang hồ không phải đạo giáo thật nhưng Đà huynh thử nghĩ coi trên đời này có việc gì mà qua khỏi Phật pháp không. Lão tăng nói thẳng một chuyện, Đạt Ma Phật tổ là người nước nào mà làm Tổ sư võ lâm Trung Nguyên? Nói chuyện trước mắt thì Kim Khuyết Đế Quân Thượng Quan Ấn cũng là đệ tử Thiên Trúc thì chẳng lẽ không thể xưng hùng xưng bá ở Trung Nguyên được sao? Còn tên phản đồ Hoàng Thái Cung là người Xa Sư Tiểu Quốc vẫn được Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thương yêu và truyền dạy võ công cho hấn. Nếu tên này không lộ mặt gian xảo ra cứ chuyên tâm học võ công thật cao siêu thì có khi trở thành Minh Chủ Thiên Trúc, lúc đó Đà huynh có phản đối không?

Minh Luân Thần Tăng thuyết một hồi khiến cho Đà Phương đơn cứng họng, tên này vẫn gân cổ cãi bướng:

- Chuyện đó đã xảy ra đâu, Đà Phương đơn này quyết không hao giờ cúi đầu bái phục trước bất cứ ngoại nhân nào.

Tiểu Diện Hoạt Phật thẳng tính chịu không nổi nên chen vào:

- Lão Phật Gia cũng vậy, Như họ Đà nhà người lên làm Minh Chủ thì Lão Phật Gia quyết không cúi đầu bái phục người Ba Tư ngoại giáo đâu.

Đà Phương Đơn quả là có chút máu Ba Tư hay Điều Chi Tiểu Quốc gì đó nên giận dữ tột độ mà không sao bắt bẻ được Tiểu Diện Hoạt Phật, lão ta gầm lên:

- Người nào thì sợ chứ ta có coi bọn Hoạt Phật các người ra gì, các người chỉ ý số đông tự tung tự tác đã lâu rồi đó.

Tiểu Diện Hoạt Phật nhăn cái mặt hoạt kê:

- Đây là đất A Lạp Thiên Viện chứ không phải Di Lạc Thiên Viện đâu mà người quát tháo.

Âu Trường Quân sẵn đã ghét mặt tên này và không muốn để Tiểu Diện Hoạt Phật phải ra tay nên bước chặn ngang, trầm giọng nói với Đà Phương Đơn:

- Hôm nay ta đến đây để dương danh “Xá Lợi Phật Bàì”, Đà chân nhân người có lòng khinh bỉ hiệu lệnh của Phật Tổ Sư thì phải chịu hình phạt gì đây?

Đà Phương Đơn quát to bằng thổ âm Thiên Trúc, lập tức sáu cao thủ Di Lạc Thiên Viện đi theo hần liền vọt người ra đứng thành vòng cung bảo vệ phía sau.

Tiểu Diện Hoạt Phật nói nhỏ bằng tiếng Trung quốc để Đà Phương Đơn không thể hiểu được:

- Tên này sử dụng “Ma nha doãn huyết sạn” pháp rất lợi hại, chân lực dừng chữ “Hỏa” làm căn bản đấy.

Đà Phương Đơn gầm lên, chỉ mặt Tiểu Diện Hoạt Phật chửi mắng rất dữ dội Tiểu Diện Hoạt Phật cũng đỏ mặt thống mạ lại, hiện trường vì đó mà náo loạn cực kỳ, chẳng rõ ai bệnh ai cả. Âu Trường Quân thở dài chán nản, chàng muốn cướp tinh thần địch thủ nên đột nhiên dùng “Ảo ảnh pháp” lạng người đi một cái thân ảnh chớp động rồi lại trở về chỗ cũ khiến người nào không tinh mắt vẫn tưởng chàng đứng im một nơi. Đà Phương Đơn tức giận trừng mắt hỏi:

- Người vừa biến đi đâu vậy?

Âu Trường Quân không thèm trả lời cứ tùm tùm cười ruồi để mặc cho quần hào Thiên Trúc la hét chỉ trở rầm rĩ, Đà Phương Đơn lắng tai nghe một hồi thì giật mình quay lại nhìn sáu tên cao thủ Di Lạc Thiên Viện, cả sáu đều biến thành tượng gỗ từ bao giờ rồi.

Đắc mặt đen xì nên Âu Trường Quân không thể nhận ra biến đổi, hần đi một vòng dùng tay trái vỗ, đập mấy cái để giải huyết cho thuộc hạ. Thủ pháp tên này rất thô

thiếu tuy vẫn giải được huyết đạo nhưng mấy tên cao thủ đều phải lên tiếng rên la chứng tỏ đau đớn vô cùng. Âu Trường Quân ung dung hỏi:

- Nếu ta muốn sát hại thì người liệu có trở tay kịp không ?

Đà Phương Đơn bấu môi khinh bỉ trả lời:

Người Trung Nguyên tâm cơ xảo trá hay chế tạo những tà pháp lòe mắt địch thủ, thật chẳng hay ho gì cả.

Âu Trường Quân ngửa mặt cười dài:

- “Thông Huyền Như Lai biến thuật” là tâm pháp cực kỳ cao diệu của Thiên Trúc mà người hồ đồ cho là tà pháp Trung Nguyên thì buồn cười thật, Di Lạc Thiền Viện không tiến bộ bằng các Thiền Viện khác có lẽ vì nguyên nhân này đây.

Đà Phương Đơn đã thấy nội lực Âu Trường Quân khi tỉ đấu với Minh Hùng mạnh mẽ không tưởng tượng nổi nên khôn khéo nói:

- Người lấy võ khí ra đi, ta sẽ cho biết thế nào là võ công chân chính.

Âu Trường Quân liếc mắt thấy một trong số sáu tên cao thủ Di Lạc Thiền Viện có cầm kiếm liền sử dụng “Ảo ảnh pháp” chớp nhoáng tới trước mặt hắn vừa cười vừa hỏi:

- Huynh đệ cho tại hạ mượn tạm thanh kiếm được không?

Tình huống đi mượn võ khí địch nhân hy hữu độc nhất vô nhị trên thế gian này khiến cho quần hào Thiên Trúc đồng thanh “Ồ” lên một tiếng như sấm động. Tên cao thủ này giống như thổ trước mặt cộp, bất giác gạt đầu rồi nâng kiếm lên đưa cho chàng, điều này chứng tỏ uy thế chàng áp đảo một cách vô hình vô ảnh. Mặc cho Đà Phương Đơn dậm chân tức tối Âu Trường Quân búng lưỡi kiếm đánh “keng” một cái tươi cười nói:

- Kiếm tốt thật, cảm tạ huynh đệ đã cho mượn.

Âu Trường Quân ung dung trở về chỗ cũ, chàng lấy chân vẽ thành một vòng tròn dưới nền, ngón chân đi tới đâu đá xanh vụn nát ra tới đó, trước kia tỉ đấu với Kim Khuyết Đế Quân chàng chỉ vạch sâu chừng hai phân, hiện tại cái vòng sâu đến hơn ba phân có nghĩa là chân lực “Thông Huyền Như lai Thần Công” đã phát huy thêm một tầng nữa rồi. Âu Trường Quân rung tay cho lưỡi kiếm bắn ra mấy đoá hàn quang rồi trầm giọng nói:

- Người không bị câu thúc muốn chạy nhảy thế nào cũng được. Riêng ta chỉ cần bước ra khỏi cái vòng này là coi như chịu thua liền.

Dà Phương Đơn thấy chàng kiều ngạo thì nửa tức giận, nửa mừng rỡ bởi vì cây Lang nha sạn của hắn rất trầm trọng, địch thủ không nhảy tránh được thì thanh kiếm mỏng manh kia làm sao đón đỡ nổi. Hắn quát lớn một tiếng “Được lắm”. Lang nha sạn vụt ngang theo thế “cương đao trăm xà” hay “Hoành Tảo Thiên Quân” của Thiếu Lâm Tự. Âu Trường Quân đã có chủ ý thì đời nào nhảy lên hay thụp xuống, để mất tư cách oai vệ của mình đi, chờ cho Lang nha sạn tới gần chàng mới phát xuất “Chuyên y thần công” vào đầu mũi kiếm. Lang nha sạn đang kêu vù vù bỗng nhiên giảm bớt âm thanh bởi vì đầu mũi kiếm của Âu Trường Quân đẩy chéo nó đi, đập đánh “sầm” xuống nền đá, bụi vụn bắn lên tung tóe. Cái sân A Lạp thiền viện bằng đá xanh rất cứng rắn vậy mà bị vỡ một lỗ to bằng cái tô canh liền. Dà Phương Đơn thốn cả cánh tay lực phủ ngũ tạng cũng bị ảnh hưởng đau đớn vô cùng nhưng cố gắng che dấu không để lộ ra ngoài mặt. Thế kiếm của Âu Trường Quân chẳng có chiêu thế gì cả thuận đưa tay ra chính là kiếm ý rất thượng thừa, hay còn gọi là vô danh kiếm Chàng thử một chiêu đã phán đoán được lực đạo của Dà Phương Đơn mạnh yếu thế nào nên giả vờ kinh hãi nói:

- Ái chà! Không được rồi, như thế này A Lạp Thiền Viện lãnh nhận hậu quả tan nát hết. Chàng chờ Tiểu Diện Hoạt Phật thông dịch xong mới nói tiếp:

- Kể từ giờ trở đi ta còn đẩy võ khí của ngươi xuống nền đá nữa thì cũng kể như thua cuộc.

Tiểu Diện Hoạt Phật rất kinh hoàng nhưng cũng đành phải phiên dịch dứt lời là toàn thể quần hào Thiên Trúc “ồ” lên một tiếng như sấm động bởi vì như vậy chàng sẽ bị mất thế rất nhiều. Dà Phương Đơn cho rằng đầu óc Âu Trường Quân không được minh mẫn cho lắm nên cười khoái trá nhắc lại:

- Ngươi nhớ lời đấy nhé, người Trung Nguyên gọi là Tứ mã...gì gì đó, ta quên mất rồi.

Lần đầu tiên quần hào được một dịp cười nôn ruột không khí chiến trường do đó giảm bớt sát khí đi một phần nào. Dà Phương Đơn then quá bèn quát lớn:

- Cười cái gì, đỡ chiêu “Phi lưu trực há” này xem.

Tiểu Diện Hoạt Phật vừa phiên dịch xong câu “Phi lưu trực há” (Thác đồ thắng xuống) thì giật mình kêu “ôi chà” liền, rõ ràng Âu Trường Quân khó mà đỡ nổi thế Lang nha sạn từ trên cao đánh xuống nếu tránh né tất nhiên nó sẽ đập xuống nền đá thì cũng coi như thua cuộc rồi còn gì. Ngoài kia Dà Phương Đơn múa tít cây Lang nha sạn phát ra những tiếng vù vù, bụi cát chung quanh bị cuốn tròn như cơn lốc nhỏ, hắn cảm thấy chân khí đã tập trung đầy đủ mới quát lên một tiếng, cây Lang nha sạn biến thành một đạo hắc quang, từ trên cao bổ xuống cực kỳ dũng mãnh. Âu Trường Quân cũng

phải giật mình hoảng sợ, không ngờ lực đạo của Đà Phương Đơn lại tập trung mạnh đến thế. Thanh trường kiếm cấp tốc ngóc lên đâm thẳng vào huyết Ngọc Đường của hắn. Toàn bộ hiện trường im lặng hoàn toàn, ai nấy đều chú mục và nín thở theo dõi bởi cách đối phó này có hai khả năng xảy ra. Nếu Đà Phương Đơn phải nhảy tránh hay thu Lang nha sạn về đỡ gạt thì chẳng nói làm chi, ngộ nhờ hắn cứ tiếp tục đà giáng xuống thì cả hai đều mất mạng cả, lâm vào trường hợp “Lưỡng bại câu thương” thê thảm không sao kể xiết. Riêng tâm tư Đà Phương Đơn hỗn loạn và hoảng sợ hơn cả, hắn thừa biết nếu cứ tiếp tục chiêu “Phi lưu trực há” thì cây Lang nha sạn phải đi một vòng xa hơn lưỡi kiếm đi thẳng do đó cả hai đều trúng đích một lượt, có nghĩa là cùng chết ngay lập tức. Trường hợp nhảy tránh hay thu Lang nha sạn về thì còn nguy hiểm hơn, đã khó khăn mà lại còn tự đưa cả chục sơ hở cho đối phương đánh vào. Do đó đầu óc hắn chớp nhoáng tính toán chiêu “Phi lưu trực há” chỉ hơi ngừng trong nửa tích tắc là tiếp tục đánh xuống. Diễn tả thì dài dòng, sự thực các suy nghĩ, hành động đều xảy ra trong một sát na, Âu Trường Quân biết ý Đà Phương Đơn quyết tâm liều mạng thì hoảng sợ đến toát cả mồ hôi ra. Trong lúc nguy cấp đầu óc nhớ ngay đến một chiêu mà Viên Viên đã có lần sử dụng chống đỡ địch nhân từ trên cao đánh xuống chiêu này tên là “Nhất sơn kích thiên”. Chân khí tùy tâm điều khiển, lập tức cổ tay uốn ngược một cái, lưỡi trường kiếm đã dựng đứng lên đón được cây Lang nha sạn liền. Âm thanh mũi kiếm chạm vào Lang nha sạn kêu “koong” nho nhỏ, cây Lang nha sạn lập tức dừng lại nhưng lưỡi trường kiếm cũng bị uốn cong như cánh cung vậy. Quần hào Thiên Trích có mấy người nhãn lực và võ học cao siêu liền lên tiếng hoan hô rầm trời, còn đa số đều im lặng ngơ ngác, trong lòng nghĩ thầm “Có gì hay ho đâu nào”. Trình độ như Minh Luân Thần Tăng tất nhiên phải hiểu rõ hơn ai hết, ông ta thở phào vừa hồi hộp vừa thần phục bởi vì thoát trông rất đơn giản nhưng thật ra Âu Trường Quân ngoài sự nhanh tay biến đổi còn phải tính toán thật chính xác để mũi kiếm nhỏ xíu nằm ngay giữa thân cây Lang nha sạn mới được, chỉ cần trượt đi cự li một sợi tóc là cây Lang nha sạn sẽ tiếp tục đập xuống liền, đó là chưa kịp nói đến việc chân lực chàng cực kỳ hùng hậu để giữ lưỡi kiếm không bị gãy làm mấy mảnh. Đà Phương Đơn ngán ngừ nửa giây để đối phương chống đỡ được thì hoảng sợ vô cùng, hiện tại chân khí hai bên tạo thành thế cân bằng hút dính hai loại võ khí vào nhau, có muốn rút ra cũng không được nữa rồi. Cả hai duy trì tình trạng tỉ đấu nội lực này chừng nửa khắc thì cây Lang nha sạn từ từ đưa cao thêm một chút bởi vì lưỡi kiếm của Âu Trường Quân đã thẳng băng ra rồi. Minh Luân Thần Tăng chạy ra hô lớn:

- Lão tăng đếm đến ba, hai bên cùng thu chân lực về một lượt đi, trận này coi như hoà.

Ngờ đâu Đà Phương Sơn nhất định không chịu, hắn đưa luôn tay trái nắm lấy Lang nha sạn, nghiêng răng trợn mắt dùng cả hai tay ấn xuống, lưỡi kiếm của Âu Trường Quân quả nhiên phải cong đi một chút nhưng chỉ trong chớp mắt đã thẳng như cũ chứng tỏ chân lực “Thông Huyền Như Lai Thần Công” vượt trội hơn hẳn. Minh Luân Thần Tăng than dài:

- Chân lực hai bên cao thấp đã rõ ràng, Đà chân nhân chỉ mang bại vào thân thôi.

Hiện tại Âu Trường Quân thúc đẩy chân khí truyền theo võ khí sẽ chấn đứt đoạn kinh mạch của Đà Phương Sơn liền tuy vậy suy nghĩ cho kỹ càng hôm nay là ngày thu phục võ lâm Thiên Trúc mà có người chết thì chẳng hay ho chút nào, vì vậy chàng xoay chuyển đầu óc tìm cách thức vẫn đánh bại Đà Phương Sơn nhưng đừng hại mạng hắn là ổn thoả nhất. Âu Trường Quân đầu óc cực kỳ nhanh nhẹn trong chớp mắt đã tìm được cách giải quyết, chàng ngấm ngấm vận chân khí “Chuyển y thần công” vào tay trái. Lúc chàng hạ thấp thanh kiếm xuống ai nấy đều sửng sốt vô cùng, có người còn kêu lớn:

- Ối chà! Tiểu tử bắt đầu cạn kiệt chân lực rồi. Tiểu Diện Hoạt Phật và Minh Luân Thần Tăng nhấp nhóm đứng ngồi không yên, dù ai thắng bại cũng vô phương can thiệp nổi. Cây Lang nha sạn hạ theo lưỡi kiếm, vừa tầm tay là Âu Trường Quân đưa tay trái chộp nó luôn. Người vừa kêu la lại lên tiếng tiếp:

- Phải rồi, họ Đà dùng hai tay thì người kia cũng dùng hai tay mới mong chống lại được chứ.

Ngay cả Tiểu Diện Hoạt Phật và Minh Luân Thần Tăng cũng nghĩ như vậy thật ra Âu Trường Quân dùng loại chân khí khác chạy song song hai bên cây Lang nha sạn để điểm sát tay Đà Phương Sơn mới điều khiển cho cả hai tay chạm mạnh nhau một cái “Thông Huyền Như Lai Thần Công” và “Chuyển y thần công” đều là tuyệt học, mạnh mẽ di sơn bài đảo mà đụng chạm nhau thì còn gì ghê gớm hơn. Âm thanh phát ra đánh “chát” như pháo nổ, tiện đứt cây Lang nha sạn tận tay Đà Phương Sơn ngay lập tức, áp lực còn dư thừa hất hắn phân bị gãy lên hơn trượng nữa. Cây Lang nha sạn này được đúc bằng thép nguyên chất, nặng gần một trăm cân thì đủ biết kinh lực của Âu Trường Quân mạnh kinh khủng tới mức nào. Âu Trường Quân hơi nghiêng người một chút, tay tả chộp được cây Lang nha sạn không để nó rớt xuống nền đá, cả mấy động tác từ khi hạ kiếm xuống cho tới lúc cầm khúc Lang nha sạn bị gãy chỉ xảy ra không đầy một tích tắc. Tiếng nổ vẫn còn dư âm thì mọi người đã thấy chàng ung dung mỉm cười nói:

- Rất tiếc phải phá hủy võ khí của người, vật mất mà người toàn vẹn là may lắm rồi đấy.

Đầu tiên là những tiếng hoan hô của các cao thủ, dị nhân sau đó toàn thể mới hiểu ra toàn thể quần hào Thiên Trúc reo lên như sấm động. Minh Luân Thần Tăng mừng quá chạy ra nói:

- Thần công của Minh Chủ thật tuyệt thế vô song, Đà chân nhân người không cảm tạ và hô hai tiếng Minh Chủ đi, còn chờ đợi gì nữa?

Đà Phương Đơn tuy không bị chân lực của Âu Trường Quân đả kích trực tiếp nhưng vẫn bị chấn động tê tái cả hai tay, lồng ngực đau nhói ngấm ngấm cho nên kinh hoảng tới mức không nói nên lời, hẩn nghe Minh Luân Thần Tăng nhắc nhở thì gật đầu mấy cái thay cho lời nói. Minh Luân Thần Tăng thấy mình thốt ra hai tiếng Minh Chủ mà không ai phản đối thì phần khởi nói lớn:

- Lão tăng có một lời chân tình muốn nói cùng chư sư huynh đệ toàn thể võ lâm Thiên Trúc, chúng ta không nên câu nệ chấp nhất người nước này nước nọ, Âu Trường thiếu hiệp võ công nội lực thấy đều cao siêu ngoài sức tưởng tượng, tâm tình lại hòa ái bao dung rất xứng đáng được tôn xưng lên làm Minh Chủ võ lâm. Lão tăng mong rằng chư sư huynh đệ hãy lấy đại sự làm trọng, tuân theo hiệu lệnh “Xá Lợi Phật Bàì”

Lỗ Già Nam là Phương tượng Xích Thiên Đại Tự đỡ lời luôn:

- A Lạp và Tiểu Lôi Âm thiền viện đã tâm phục Âu Trường Minh Chủ, Đà thí chủ của Di Lạc Thiền Viện cũng không phản đối thì Xích Thiên Đại Tự của bản tăng xin nghe theo lời tâm huyết. Kể từ nay sẽ nhất trí tuân theo hiệu lệnh “Xá Lợi Phật Bàì”.

Bồ đại Thiền Viện lên tiếng phục tùng thì mấy Thiền Viện nhỏ người ít lực yếu đều dám chống cãi, lần lượt bước ra vái chào Âu Trường Quân và “xí xó” tung hô gì đó. Tiểu Diện Hoạt Phật phiên dịch không kịp bởi vì càng lúc càng đông. Âu Trường Quân thấy cục diện chưa có gì đáng tiếc xảy ra, vẫn hồi một cách êm thấm thì thâm cảm tạ trời đất, chàng tươi cười vái trả từng người một. Số cao thủ, tăng nhân các Thiền Viện tham dự đại hội hôm nay có đến mấy trăm, chỉ cần người đại diện đứng ra chào Tân Minh Chủ đã mất hơn hai tiếng đồng hồ rồi. Hiện tại có lẽ hơn giờ Ty một chút, ánh nắng đã nóng bức và chói chang khiến ai nấy đều đổ cả mồ hôi, Minh Luân Thần Tăng thu xếp rất chu đáo, ngoài việc cất cử Phục Long Hoạt Phật ghi chép danh sách những Thiền Viện bước ra làm lễ tuân phục còn dự bị sẵn trà nước trái cây đưa vào đó. Lão Thần Tăng liền đứng ra nói lớn:

- Việc tiến hành Đại điển tôn xưng cần phải có thời gian sắp xếp cho chu đáo và long trọng, đây là thể diện của Võ Lâm Thiên Trúc do đó không thể khinh suất được. Lão tăng mời toàn thể quần hào chư sư huynh đệ vào chánh điện dùng giải khát, chiều hôm nay A Lạp Thiên Viện sẽ mở hai tiệc rượu chay và mặn, tùy ý ai muốn dùng, trong thời gian đó chúng ta bàn luận việc tiến hành nghi lễ luôn cho tiện.

Quần hào Thiên Trúc tuy ô hợp nhưng rất nể trọng uy thế của A Lạp Thiên Viện, vẫn dứt lác bàn tán om sòm nhưng đi vào chánh điện thì thông thả và trật tự, tất cả chưa kịp an vị thì ngoài cổng bỗng vang lên một âm thanh ồm ồm cực kỳ sung mãn:

- Đại Như Cáp Tự xin được tham dự cuộc vui với A Lạp Thiên Viện và Âu Trường Minh Chủ được không?

Vietkiem.com